

POSTANOWIENIE

Dnia 27 maja 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski

w sprawie **A. M.**

skazanego za popełnienie przestępstwa z art. 200 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron

(art. 535 § 3 k.p.k.),

w dniu 27 maja 2024 r., kasacji obrońcy

od wyroku Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim

z dnia 20 grudnia 2023 r., IV Ka 450/23

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Sulęcinie

z dnia 27 czerwca 2023 r., sygn. akt II K 280/19

postanowił:

- 1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;
- 2) obciążyć skazanego kosztami sądowymi za postępowanie kasacyjne.

[PGW]

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Sulęcinie, wyrokiem z 27 czerwca 2023 r., uznał A. M. za winnego tego, że w okresie od 12 sierpnia 2018 r. do 24 sierpnia 2018 r. w W. (...) działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, kilkakrotnie doprowadził małoletnią poniżej lat 15 wnuczkę N. M. do poddania się

innym czynnościom seksualnym (...) tj. popełnienia przestępstwa z art. 200 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. i na podstawie tych przepisów w zw. z art. 4 § 1 k.k. skazał go na karę 2 lat pozbawienia wolności; na podstawie art. 41a § 2 k.k. i art. 43 § 1 k.k. orzekł zakaz zbliżania się do pokrzywdzonej. Wyrokiem z 20 grudnia 2023 r. Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim, po rozpoznaniu apelacji obrońcy (podniósł m.in. zarzut rażącej niewspółmierności kary), zmienił zaskarżony wyrok pierwszoinstancyjny w ten sposób, że przyjął za podstawę wymiaru kary art. 200 § 1 k.k. w zw. z art. 37b k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, rok ograniczenia wolności a w pozostałej części wyrok pierwszoinstancyjny utrzymał w mocy. Kasację od orzeczenia Sądu Okręgowego złożył obrońca i podniósł w niej zarzuty rażącego naruszenia prawa procesowego.

W odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Rejonowej w Sulęcinie wniósł o oddalenie jej jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna – i to w stopniu oczywistym.

Wbrew twierdzeniom skarżącego, uwagi Sądu odwoławczego nie uszedł żaden mający znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy zarzut apelacyjny. Sąd *ad quem* ustosunkował się w sposób przekonujący i wyczerpujący do wszystkich zarzutów zwykłego środka odwoławczego, w tym do kwestionowanej przez stronę oceny dowodów w postaci zeznań świadków, zwłaszcza pokrzywdzonej oraz jej brata, których Sąd odwoławczy przesłuchał podczas rozprawy 18 grudnia 2023 r. W wyniku kontroli instancyjnej i stwierdzonych wad postępowania pierwszoinstancyjnego Sąd *ad quem* wyeliminował z podstawy dowodowej zeznania N. M. i D. M. złożone na etapie procedowania Sądu *meriti* (małoletni nie zostali wówczas pouczeni o uprawnieniu z art. 182 § 1 k.p.k.) oraz opinie biegłych psychologów odwołujące się do zeznań małoletnich świadków. Wyeliminowanie uchybień nie zmieniło oceny poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych prowadzących do stwierdzenia sprawstwa skazanego w zakresie zarzucanego mu występkę z art. 200 § 1 k.k. Sąd odwoławczy w sposób nie budzący sprzeciwu dokonał ponownej weryfikacji zeznań pozostałych świadków dokonanej przez Sąd pierwszej instancji i wraz z wyjaśnieniami skazanego poddał je wnikliwej analizie.

Trzeba zauważyć, że podnosząc zarzut rażącego naruszenia art. 433 § 2 k.p.k., skarżący był zobowiązany wykazać, do których zarzutów apelacji Sąd odwoławczy nie odniósł się wcale, tymczasem autor kasacji posłużył się tym przepisem do wykazywania rzekomych błędów w ustaleniach faktycznych poczynionych przez Sąd pierwszej instancji. Spowodowało to, że nadzwyczajny środek zaskarżenia w tej części został wniesiony wbrew treści art. 519 k.p.k. i art. 523 § 1 k.p.k., zaś zarzut z art. 433 § 2 k.p.k. należało ocenić jako bezskuteczny. Lektura pisemnych motywów orzeczenia prowadziła do wniosku, że argumentacja Sądu Okręgowego w pełni zrealizowała wymogi statuowane we wskazanym przepisie. Na granicy dopuszczalności był także zarzut, w którym skarżący powołał się na rażące naruszenie art. 7 i art. 5 § 2 k.p.k. Uchybienie swobodnej ocenie dowodów dotyczyło bezpośrednio orzeczenia Sądu I instancji, gdyż Sąd Okręgowy nie zmieniał oceny materiału dowodowego w sprawie. Kasacyjny zarzut prawa procesowego powinien natomiast przedstawiać uchybienie obciążające wyrok Sądu odwoławczego, wskazujące na to, że sąd ten niewłaściwie przeprowadził kontrolę apelacyjną. Oceniany zarzut takiego charakteru nie miał, przez co nie spełniał ustawowych wymogów zarzutu kasacyjnego. Nieuprawnione było również podniesienie zarzutu z art. 5 § 2 k.p.k. Należało wskazać skarżącemu, że wątpliwości, o których mowa w omawianym przepisie, powinny pojawić się u organu orzekającego, a nie u strony postępowania. W sprawie A. M. procedujące Sądy nie miały żadnych wątpliwości co do tego, że skazany wypełnił znamiona zarzucanego mu czynu zabronionego.

W tym stanie rzeczy, skoro wszystkie zarzuty podniesione w kasacji obrońcy były ewidentnie chybione, Sąd Najwyższy oddalił skargę w trybie określonym w art. 535 § 3 k.p.k. zaś o kosztach sądowych postępowania kasacyjnego zadecydowała treść art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k.

[PGW]

(r.g.)

